

[Udenrigsministeren]

medens Haagreglerne fra 1899 og 1907 stort set forblev uændrede.

Magtanvendelsesforbudet i FN-pagtens art. 2, stk. 4, har imidlertid ikke kunnet hindre udbruddet af en række interne og internationale væbnede konflikter siden 1945, og med indkaldelsen i 1979 af FN-konferencen om forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af visse særlig inhumane konventionelle våben blev tråden fra århundredskiftet taget op på dette særlige våbenbegrænsningsområde, der dikteres af humanitetens krav. Foruden vedtagelsen af en række konkrete våbenforbud opnåedes der på konferencen enighed om at fortsætte den nu indledte våbenbegrænsningsproces gennem afholdelse af gennemgangskonferencer til opfølgning og udbygning af de vedtagne forbud.

Fra dansk (og nordisk) side havde man gerne set en konventionstekst indeholdende mere omfattende våbenbegrænsningsforslag; men man fandt, at den foreliggende konvention var acceptabel som et første skridt, henset til, at det var lykkedes at få gennemført en opfølgningsmekanisme, der sikrer en fortsat international behandling af dette problemkompleks.

Ligesom tillægsprotokollerne til Genèvekonventionerne betjener FN-våbenkonventionen og de tilsluttede tre protokoller sig ofte af rettlige standarder (»passende eller gennemførlige foranstaltninger«, »tilfældige tab«, »påregnelig militær fordel« m.m.), der ikke på forhånd kan undergives nogen entydig fortolkning. Sådanne vage formuleringer, der for en første betragtning må forekomme utilfredsstillende, kan alligevel indebære en fordel i den forstand, at det gør det lettere for staterne at tilslutte sig konventionen (protokollerne), når der overlades et vist spillerum for fortolkningen. En bred tilslutning til konventionen vil i mangel af egentlige kontrolmekanismer kunne bidrage til udøvelse af et virksomt opinionspres dels mod de stater, som måtte undlade at tiltræde konventionen, dels mod sådanne deltagende stater, som måtte sidde konventionens og de tilsluttede protokollers bestemmelser overhørig.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, tillader jeg mig at anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af tillægsprotokol til Genèvekonventionerne af 12. august 1949 vedrørende beskyttelsen af ofre i internationale væbnede konflikter (Protokol I) og af tillægsprotokol til Genèvekonventionerne af 12. august 1949 vedrørende beskyttelsen af ofre i ikke-internationale væbnede konflikter.

(Beslutningsforslag nr. B 25).

Tillægsprotokollerne blev vedtaget den 8. juni 1977 på en diplomatkonference i Genève 1974-77 om humanitær folkeret under væbnede konflikter og undertegnet af Danmark med forbehold om ratifikation på åbningdagen for protokollernes undertegnelse, den 12. december 1977.

Tillægsprotokollernes forelæggelse for folketinget skal ses i sammenhæng med det samtidig fremsatte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af FN-konventionen af 10. oktober 1980 om forbud mod anvendelse i internationale væbnede konflikter af visse særlig inhumane konventionelle våben.

Med vedtagelsen af de to Genève-tillægsprotokoller og FN-våbenkonventionen er der skabt en betydelig udbygning af de humanitære beskyttelsesregler under væbnede konflikter med særligt henblik på civilbefolkningens beskyttelse under krigshandlinger. Diplomatkonferencens bestræbelser (som på våbenområdet senere blev fulgt op af den FN-konference, som resulterede i vedtagelsen af ovennævnte våbenkonvention) skal netop ses på baggrund af den uhyggelige kendsgerning, at civilbefolkningen i stadig stigende omfang har været ofre for dette århundredes krige, samt at så vigtige områder som luftkrigsførelse, guerillakrigsførelse, borgerkrige og våbenanvendelse enten var folkeretligt uregulerede eller kun regulerede i helt utilstrækkeligt omfang. På disse områder er der nu gennemført en omfattende regulering til fordel for civilbefolkningen. Bombardementer som dem, der blev foretaget imod Coventry, Hamborg og Dresden under anden verdenskrig med ufattelige tab af menneskeliv til følge, vil være forbudte efter de nye regler - også som gengældelseshandlinger. Det er også forbudt at rette angreb mod in-